

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.025/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla a ügyvédi Iroda (cím2, ügyintéző: név1 ügyvéd) által képviselt **felperes** (cím3.) **felperesnek**, a ügyvéd Ügyvédi Iroda (cím; ügyintéző: ügyvéd ügyvéd) által képviselt **alperes1 egyéni vállalkozó** (cím2) **alperes** ellen elmaradt munkabér és szabadságmegváltás iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 35.M.70.216/2020/25. számú ítélete ellen, az alperes 29. számú fellebbezése folytán– tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 (hatvanezer) forint + Áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy – külön felhívásra – fizessen meg az államnak 132.277 (százharminckétezer-kétszázhetvenhét) fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felek hosszabb ideje ismerték egymást, baráti viszonyban voltak. Több alkalommal találkoztak egymással, ahol a családi vállalkozások, köztük a Kft.-t érintő üzleti kérdésekről, aktuális jogszabály változásokról tárgyaltak, a felperes adózási és számviteli kérdésekben adott tanácsot. alperes1 alperes a cégcsoport irányítását végezte.

[2] A felek 2017. március 16. napjától határozatlan idejű munkaszerződést kötöttek, mely szerint a felperes ügyintéző munkakörben, részmunkaidőben, napi 2, heti 10 óra munkaidőben állt az alperes alkalmazásában, a személyi alapbére havi bruttó 50.000 Ft volt. Az alperes a felperes munkaviszonyát az adóhatóságnál e nappal bejelentette.

[3] A munkaszerződés 2. pontja szerint a felperes munkavégzési helye az alperes székhelye, illetve bármely más olyan hely, amely a kötelezettségeinek teljesítéséhez szükséges.

[4] Az alperes a felperesnek, mint alkalmazottnak 2017. június 23. napján a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Pest Megyei Adóigazgatósága előtti képviselőjére visszavonásig érvényes meghatalmazást adott.

[5] A felperes munkaköri feladatát képezte adózási kérdésekben adójogi, számviteli tanácsadás, az alperes képviselőjében az adóhatóságnál való ügyintézés, kapcsolattartás, és a könyvelő munkájának segítése.

[6] Az alperes 2018. év elején megbízási jogviszonyt létesített tanú könyvelővel a könyvelési tevékenység ellátására. Ezt követően utasítást adott tanúlnak, hogy tájékoztassa a felperest minden adatról és folyamatosan konzultáljon vele adó, és számviteli kérdésekben.

[7] A felperes a munkaköri feladatait otthonról végezte, munkaviszony fennállása alatt munkavégzés céljából az alperes rendelkezésére állt, részére adótanácsadói tevékenységet nyújtott, az alperes adóügyeiben tanú tartotta a kapcsolatot.

[8] A felperes 2017. március 16. napjától munkaviszonyban állt azonos munkakörben azonos munkaidőben azonos díjazás mellett a Kft.t-vel. Az alperes a felperes részére a munkaviszony fennállása alatt munkabért számfejtett, de a munkabért nem fizette ki. Az alperes munkaidő- és szabadság nyilvántartást nem vezetett.

[9] A felperes 2019. szeptember 9. napján felmondást közölt az alperessel. Az alperes a felperes munkabérét nem fizette meg, a ki nem adott szabadságát pénzben nem váltotta meg.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

[10] A felperes a keresetében 1.477.271 forint elmaradt munkabér, ezen összeg után kamat, 176.194 forint szabadságmegváltás, ezen összeg után kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[11] A felperes hivatkozott arra, hogy az alperes részére részmunkaidőben munkát végzett, a személyi alapbére havi 50.000 forint volt. Előadta, hogy a munkaviszony a munkaszerződéssel létrejött, a munkát felvette, munkaköri feladatait megfelelően ellátta, az alperestől az adóhatósági ügyintézésre meghatalmazással rendelkezett. Munkáját döntően a munkáltató székhelyén kívül kellett végeznie, mivel munkavégzés feltételeit a munkahelyként kijelölt székhelyként a munkáltató nem biztosította és a jelenlétét sem igényelte.

[12] Előadta, hogy az alperes a munkaviszony fennállása alatt nem fizetett részére munkabért, a szabadságát nem adta ki, és szabadság-megváltást sem fizetett.

[13] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[14] Hivatkozott arra, hogy a felek között 2017. március 16-án valóban kötöttek munkaszerződést, de a munkaviszony nem jött létre, mert a felperes a munkát nem vette fel, nem jelent meg a munkavégzési helyén. Előadta, hogy a felperes a napi 2 óra munkaidőt nem töltötte ki, az alperes telephelyén reggel 8 és délután 16:30 között kellett volna ellátni a feladatát, mely nem történt meg.

[15] Az alperes előadta, hogy többször beszélt a felperessel általános üzleti kérdésekről, de ez baráti alapon történt.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[16] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek elmaradt munkabér címén 1.477.271 forintot, ezen összeg után kamatot, szabadságmegváltás címén 176.194 forintot, ezen összeg után kamatot, valamint 235.500 forint perköltséget.

[17] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perben a felek egyezően adták elő, hogy 2017. március 16. napjával munkaszerződést kötöttek. A bíróság a becsatolt munkaszerződés alapján megállapította, hogy az tartalmazta a felek munkaviszony létesítésére irányuló közös szándékát, munkaviszony határozatlan időtartamát, a munkába lépés napját és a felperes munkakörét, valamint személyi alapbérét, illetve munkaidejét.

[18] Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján megállapította, hogy a munkaszerződésben a felek két kötelező tartalmi elem tekintetében megállapodtak egymással így a munkaszerződés érvényesen létrejött. Ennek következtében a munkaszerződésben meghatározott naptól a felek gyakorolhatták a munkaviszonyból eredő jogait és kötelessé váltak a kötelezettségeik teljesítésére, így e naptól a felperesnek munkavégzési, az alperesnek foglalkoztatási és bérfizetési kötelezettsége állt fenn.

[19] Az alperes a perben nem vitatta, hogy a munkaviszony fennállása alatt a felperesnek nem fizetett munkabért, a munkabér követelését összecszerülésében sem vitatta.

[20] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek által kijelölt munkába lépés napja megegyezett a munkaszerződés megkötésének napjával, mely tekintetben az alperes következtelen és saját magának ellentmondó nyilatkozata alapján a felperes előadását fogadta el. Megállapította, hogy a felperes nem rendelkezett a munkába lépés napján a telephelyen megjelenési kötelezettséget előíró munkaszerződéssel. Az alperes pedig a munkaviszony időtartama alatt nem hívta fel a felperest, hogy a telephelyen végezze a munkáját.

[21] A bíróság tanúként hallgatta meg tanú, aki előadta, hogy az alperesnek 2018. januártól 2019. május 5-ig végzett megbízási jogviszonyban általános könyvelési tevékenységet. A tanú elmondta, hogy az alperes kifejezett kérése volt, hogy a felperessel minden adatot tudasson, folyamatosan konzultáljon vele adóügyben és számviteli kérdésekben, ami a felperes szakterülete volt. Megerősítette a felperes előadását, miszerint adótanácsadási tevékenységet végzett az alperesnek, átnézte a tanú által készített bevallásokat, járulék és Áfa bevallást, az év végén záráshoz készített anyagot. Előadta, hogy 2017. március 16. - 2019. május 05. között havi gyakorisággal tartotta a felperessel a kapcsolatot telefonon vagy e-mailben.

[22] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek és a tanú által rendelkezésre bocsátott e-mailek alkalmasak voltak annak alátámasztására, hogy az alperes és tanú a felperest az ügyek intézésébe bevonta.

[23] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a munkaszerződésben egyéb ügyintézői munkakörben meghatározott feladatát az adótanácsadás, az alperes alkalmazottjaként adóhatóság előtti képviselet ellátása és tanú könyvelői munkájának segítése képezte. Megállapítható volt a felperes részéről a rendszeres alperesi utasításra történő munkavégzés. A felperes munkaviszonya létrejött, az a perbeli időszakban fennállt, ez idő alatt a felperes rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségének eleget tett. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a munkaviszonya fennállása alatt havi 50.000 forint díjazásra volt jogosult.

[24] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemmel egyező mértékben 2017. március 16-tól 2019. augusztus 31-ig tartó időszakban bruttó 1.477.271 forint elmaradt munkabér és kamat megfizetésére kötelezte az alperest.

[25] Szabadságmegváltás vonatkozásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes nem adta ki a szabadságot a felperesnek, és azt pénzben sem váltotta meg, ezért jogosult a felperes a keresetben megjelölt 74 nap szabadságmegváltás összegére.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[26] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Másodlagosan a felperes részére megítélt 1.653.465 forint összegű munkabér leszállítását kérte, és azt 1437.465 forintban kérte megállapítani.

[27] Az alperes előadta, hogy a peres felek hosszabb ideje barátok voltak, majd a felperes nyugdíjazása után munkaszerződést kötöttek. A felperes által készített munkaszerződés egyik pontja szerint a munkavégzés helyszíne az alperes telephelye, de ott nem vette fel a munkát. A felperes úgy döntött, hogy az otthonában fog munkát végezni, de ezt az alperesnek nem jelezte, így alappal hitte, hogy nem jött létre a munkaviszony.

[28] Az alperes előadta, hogy a felperes a személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy a munkaszerződést 2017. július 27-én írta alá, így az ítéletben összegezésre tévedés történt, mivel 4 hónappal és 10 nappal később jött létre a szerződés a felek között, mint ahogy azt az ítélet rögzíti.

[29] Az alperes előadta, hogy a felperes a tanúvallomásában azt állította, hogy a munkaszerződés megkötése azért volt „sürgős”, mert az adóhivatalba kellett bemennie július 27-én folyószámlát egyeztetni. A felperes azonban a folyószámla egyeztetés eredményéről, az ott készült jegyzőkönyvről nem csatolt okirati bizonyítékot.

[30] Az alperes előadta, hogy bár tanú precíz könyvelő, de elfogult, így indítványozta, hogy a másodfokú bíróság rekesse ki a tanúvallomását a bizonyítékok közül.

[31] Egyébként a tanú és a felperes egyöntetűen úgy nyilatkozott, hogy személyesen nem egyeztettek, nem volt jelen a tanú munkavégzésének helyszínén a felperes. Az alperes előadta, hogy a felperes nem tett írásban érdemi nyilatkozatot az alperes részére a vállalkozás számviteli, pénzügyi beszámolóinak kapcsán. Álláspontja szerint a felperes és a tanú által becsatolt iratok semmilyen formában nem támasztják alá, hogy a felperes által munkavégzés, tanácsadás történt volna.

[32] Az alperes a szabadságmegváltás összegszerűsége kapcsán fellebbezést nem terjesztett elő.

Fellebbezési ellenkérelem

[33] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes kötelezését kérte a másodfokú perköltség megfizetésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg és az érdemi döntése is megalapozott.

[34] A felek között 2017. március 16. napján munkaviszony jött létre, a felperes a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettségének eleget tett, ezért az alperest munkabér fizetési kötelezettség terhelte. Ennek azonban nem tett eleget, így a felperes keresete megalapozott mind a munkabér, mind a szabadságmegváltás tekintetében.

[35] Előadta, hogy az alperes hivatkozásával ellentétben a munkaviszony 2017. március 16-i érvényes létrejöttét érinti, ha a felek esetlegesen később foglalták írásba a munkaszerződést. A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 44.§-a alapján ugyanis az írásba foglalás elmaradása miatt a munkaszerződés érvénytelenségére csak a munkavállaló hivatkozhat a munkába lépést követő 30 napon belül.

[36] Az alperes a fellebbezésében iratellenesen hivatkozott arra, hogy a felperes személyes meghallgatása során előadta, hogy a munkaszerződés feltételeiben nem állapodtak meg. A felek megállapodtak a munkavégzés feltételeiben, mivel közöttük már volt korábban munkakapcsolat és ennek folytatásáról egyeztek meg munkaviszony keretében.

[37] A felperes előadta, hogy a perben becsatolásra került a felperes részére a NAV előtti képviseletre történő meghatalmazás, amely szintén a munkaviszony fennállását támasztja alá. Hivatkozott arra, hogy az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében nem szolgáltatott bizonyítékot a tanúvallomás valótlanúságára, vagy a tanú elfogultságára, nem jelölte meg, hogy mit ért bensőségebb viszony alatt. A felperes

álláspontja szerint tanú nem volt elfogult tanú, ezért a vallomását nem lehet kizárni a bizonyítékok köréből.

[38] A felperes előadta, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen megállapítható volt, hogy a munkavégzési és a rendelkezésre állási kötelezettségének eleget tett.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

[39] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[40] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, döntését a peradatok okszerű mérlegelésével, helytálló következtetéssel, helyes jogszabályok alkalmazásával hozta meg és a szükséges tartalommal és terjedelemben indokolta. Döntésével, annak indokaival egyetértett, ezért azt a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[41] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[42] A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) (1) bekezdése szerint a munkaviszony munkaszerződéssel jön létre. A (2) bekezdés értelmében a munkaszerződés alapján

- a) a munkavállaló köteles a munkáltató irányítása szerint munkát végezni;
- b) a munkáltató köteles a munkavállalót foglalkoztatni és munkabért fizetni.

[43] Az Mt. 51.§ (1) bekezdése szerint a munkáltató köteles a munkavállalót a munkaszerződés és a munkaviszonyra vonatkozó szabályok szerint foglalkoztatni, továbbá – a felek eltérő megállapodása hiányában – a munkavégzéshez szükséges feltételeket biztosítani.

[44] Az Mt. 52.§ (1) bekezdés

- a) pontja szerint a munkavállaló köteles a munkáltató által előírt helyen és időben munkára képes állapotban megjelenni;
- b) munkaideje alatt a munkavégzés céljából munkára képes állapotban a munkáltató rendelkezésére állni.

[45] Az Mt. 146.§ (1) bekezdése szerint a munkavállalót, ha a munkáltató foglalkoztatási kötelezettségének a beosztás szerinti munkaidőben nem tesz eleget (állásidő) – az elháríthatatlan külső okot kivéve – alapbér illeti meg.

[46] Az Mt. 155.§ (1) bekezdése szerint a munkavállaló részére járó munkabért – eltérő megállapodás hiányában – utólag legalább egy alkalommal kell elszámolni.

[47] Az Mt. 157. § (1) bekezdése szerint a munkabért a tárgyhónapot követő hónap 10. napjáig ki kell fizetni.

[48] Az Mt. 80.§ (2) bekezdése szerint a munkaviszony felmondással történő megszüntetésekor legkésőbb az utolsó munkában töltött naptól, egyébként legkésőbb a munkaviszony megszűnésétől számított ötödik munkanapon a munkavállaló részére ki kell fizetni a munkabérét, egyéb járandóságait.

Munkaviszony

[49] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy munkaviszony nem jött létre a felek között.

[50] A becsatolt munkaszerződés szerint, melyet a felperes és az alperes is aláírt, a felperes 2017. március 16. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel ügyműködő munkakörben, rész munkaidőben, napi 2, heti 10 óra munkaidőben.

[51] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az alperesi fellebbezéssel kapcsolatban az alperes a munkaszerződés írásba foglalásának elmaradása miatt érvénytelenségre nem hivatkozott. De azt nem is tehette volna meg, figyelemmel arra, hogy az Mt. 44. §-a alapján kizárólag a munkavállaló hivatkozhat a munkaszerződés érvénytelenségére az írásba foglalás elmaradása miatt. Ez azonban jelen esetben nem történt meg, ezért a felek között a munkaszerződés 2017. március 16. napján létrejött.

[52] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felek a munkaszerződés lényeges tartalmi elemeiben megállapodtak, azaz a munkakörben, munkaviszony időtartamában, valamint meghatározták a munkabért, illetve a munkába lépés napját.

[53] A másodfokú bíróság kiemeli az alperes személyes meghallgatása során előadottakat, miszerint egyrészt az alperes nem emlékezett, hogy a munkaszerződést pontosan mikor írta alá, de arra igen, hogy munkaszerződés megkötése megtörtént. Az alperes arról is nyilatkozott, hogy megállapodott a felperessel abban, hogy rendbe teszi a könyvelést. Az alperesnek arról is tudomása volt, hogy a felperes otthonról végzi a munkáját, de ennek ellenére nem hívta fel, hogy a telephelyen végezzen munkát. Az alperes konkrétan a következőket adta elő: „Lényegében, miután megállapodtunk a munkaviszony létesítésében, ő nem jött be és nem könyvelt, hanem tanú jött helyette, mert a felperes hozta őt”.

[54] A másodfokú bíróság kiemeli továbbá, hogy az alperes nem hívta fel munkavégzésre a felperest, és a munkaviszonyt sem szüntette meg. Ennek következtében megállapítható, hogy a felek között ténylegesen létrejött a munkaviszony, és az fennállt a felperes által közölt felmondás időpontjáig.

[55] A másodfokú bíróság hivatkozik a Kúria BH.2020.310. számú határozatára, miszerint az írásba foglalás elmulasztása miatti érvénytelenségre történő munkavállalói hivatkozás hiányában a szóbeli megállapodás szerinti tartalommal jön létre érvényesen a munkaszerződés.

[56] A Kommentár tartalmazza, miszerint a munkaviszony – mint valamennyi kötelem – egy meghatározott jogi tény joghatása. A munkajogviszonyt keletkeztető jogi tény, a munkaszerződés. Ennek megfelelően a munkajogviszonyban a munkaszerződés alapján, a munkavállaló köteles a munkáltató irányítása szerint munkát végezni, illetőleg a munkáltató köteles a munkavállalót foglalkoztatni és munkabért fizetni.

[57] A fentiek alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a felek között munkaviszony jött létre, mely alapján a munkavállalónak rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettsége, míg a munkáltatónak foglalkoztatási és munkabérfizetési kötelezettsége állt fenn.

Munkavégzési hely

[58] Az Mt. 45.§ (3) bekezdése szerint a munkavállaló munkahelyét a munkaszerződésben kell meghatározni. Ennek hiányában munkahelynek azt a helyet kell tekinteni, ahol munkáját szokás szerint végzi.

[59] A felek a munkaszerződés 1.) pontjában a munkáltató 1037 telephely címe 1. számú telephelyét, a 2.) pontjában a cím 4. számú telephelyét határozták meg. Ugyanakkor a felperes a munkát otthonról végezte, melyről az alperesnek is tudomása volt, de nem szólította fel arra, hogy köteles a munkát telephelyen végezni. Ennek következtében az alperes magatartását akként kellett értékelni, hogy elfogadta a felperes lakását munkavégzési helynek. A perben meghallgatott tanú tanú is úgy nyilatkozott, hogy a felperes otthonról végezte a munkát, telefonon, e-mailben tartotta vele a kapcsolatot. Ennek megfelelően a munkáltatónál kialakult gyakorlat szerint a felperes otthoni munkavégzése nem jelenti azt, hogy a felperes nem végzett munkát.

[60] A bíróság megalapozatlannak tartotta az alperes azon fellebbezési hivatkozását, hogy tanú tanú nem tudott elfogulatlan tanúvallomást tenni. E körben az alperes az állítását semmilyen indokkal, bizonyítékkal nem támasztotta alá, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte tanú tanú vallomását.

[61] tanú pedig előadta, hogy az alperes kifejezett kérése volt az, hogy a felperessel minden munkáltatói adatot tudasson, folyamatosan konzultáljon vele adóügy és számviteli kérdésekben, amely a felperes szakterülete volt. Előadta, hogy a felperes adótanácsadói tevékenységet végzett az alperesnek, átnézte az általa készített bevallásokat, járulék-, áfa bevallást és az év végi záráshoz készített anyagokat is. A becsatolt e-mailekből egyértelműen kitűnik, hogy a felperes és tanú a munkavégzés során számtalan alkalommal kommunikáltak és tájékoztatták egymást. tanú tanú egyébként tudomása volt arról, hogy a felperes a NAV felé bejelentésre került, mint az alperes alkalmazottja és eljárni jogosult személy.

[62] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a NAV részére adott meghatalmazás is alátámasztja a felperes munkaviszonyát, ugyanis a munkáltató munkavállalóként hatalmazta meg a felperest, hogy eljárjon az alperes ügyében.

[63] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felek és a tanúk által becsatolt e-mailek is egyértelműen alkalmasak voltak arra, hogy a felperes munkavégzésének tényét bizonyítsák. A becsatolt e-mailekben ugyanis a munkaviszonnyal kapcsolatos tájékoztatások, egyeztetések, levél, és folyószámla kivonatok megküldése, könyvelői munkák ellenőrzésének megkérése történt.

[64] A fentiek alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a felperes a munkaszerződésben egyéb ügyintézői munkakörben meghatározott feladatát az adótanácsadás, az alkalmazottként az adóhatóság előtti képviselő ellátása és tanú könyvelői munkájának segítése képezte. A felperes vonatkozásában egyébként a bérszámfejtések megtörténtek, munkáltatói igazolások kiállításra kerültek a becsatolt okiratok alapján.

[65] Az alperes fellebbezése megalapozatlan az összecszerűség tekintetében is, figyelemmel arra, hogy a per során bizonyításra került, hogy a felperes 2017. március 16-tól munkát végzett, így ez időponttól illeti meg az elmaradt munkabér.

[66] A fentiek alapján a felek közötti munkaviszonyt figyelembevéve az alperest terhelte a foglalkoztatási kötelezettség és a munkabér fizetési kötelezettség. Ennek alapján az elsőfokú bíróság az összecszerű kereseti kérelem tárgyában is helytállóan döntött.

Szabadságmegváltás

[67] Az Mt. 115.§ (1) bekezdése szerint a munkavállalónak a munkában töltött idő alapján minden naptári évben szabadság jár, amely alap- és pótszabadságból áll.

[68] Az Mt. 123.§ (19 bekezdése szerint a szabadságot esedékességének évében kell kiadni az Mt. 125. §-a szerint a munkaviszony megszűnésekor, ha a munkáltató az arányos szabadságot nem adta ki, azt meg kell váltani.

[69] Az Mt. 121.§ (1) bekezdése szerint a munkavállaló részére, ha munkaviszonya év közben kezdődött vagy szűnt meg – 118.§ (4) bekezdését kivéve – a szabadság arányos része jár.

[70] Az Mt. 146.§ (3) bekezdés a) pontja alapján a felperes a szabadság tartamára távolléti díjra jogosult.

[71] A Pp. 265.§-a alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes szabadságát a munkaviszony fennállása alatt kiadta, vagy azt a munkaviszony megszűnésekor pénzben megváltotta.

[72] Az alperes úgy nyilatkozott, hogy a szabadságot nem adta ki a felperesnek és azt a munkaviszony megszűnésekor sem váltotta meg. Ennek következtében az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a felperes részére járó szabadságmegváltás körében.

Záró rész

[73] A másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kötelezte a fellebbezési eljárásban pervesztes alperest másodfokú perköltség megfizetésére.

[74] A bíróság az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján kötelezte fellebbezési illeték viselésére.

[75] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 370.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[76] Az ítélet elleni fellebbezést lehetőségét a Pp. 365.§ (2) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2022. május 19.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró

..